

KORT GEDING

THEATER

DE ROOVERS ONTMASKEREN DE KINDERLIJKE ONSCHULD

De Roovers spelen „Blue-remembered hills” nog tot 11 januari in Monty (Antwerpen), reserveringen 03-238.91.81. Op 18/1 in Malpertuis (Tielt), 21/1 in Schouwburg Brugge, 24/1 in De Muze (Heusden-Zolder), 25/1 in De Velinx (Tongeren), 27/1 in De Bogaard (Sint-Truiden) en van 29 tot 31/1 in De Botelarij. Tournee tot 8 maart. Inlichtingen 03-235.04.90.

DE verloren onschuld van de jeugd is een thema dat Dennis Potter in *Blue-remembered hills* met subversieve wreedheid aansnijdt. Het verhaal speelt zich af in 1943 en de spelende kinderen in het bos weer spiegelen de alom aanwezige oorlog in hun genadeloze spelletjes. Een eekhoorn wordt met stenen uit een boom uit gekgeld en platgetrapt. De zwakste schakel in de groep wordt zonder pardon afgemaakt.

Potter toont de kindertijd zon-

der enige romantiek. De kinderen zijn jonge volwassenen die handelen volgens het principe van het recht van de sterkste. Tegelijkertijd is Potters vertelling uiterst herkenbaar. Het overenthousiaste gevloek van het kind dat vadertje speelt en de onzekere strijd tussen de jongens en de meisjes, roepen in hun directheid meteen herinneringen op aan de eigen kindertijd.

Oorspronkelijk een tv-spel, is *Blue-remembered hills* een vrij rechtlijnige vertelling. De korte scènes tonen de kinderspelletjes die uitlopen in kleine wreedaardigheden, tot het spel ontspoord in een regelrecht drama.

De Roovers respecteren de keuze van Potter om de tekst niet door kinderen maar door volwassenen te laten spelen. Hun spelletjes krijgen daardoor iets zeer dubbelzinnigs. De acteurs dragen maatpakken en hun speelstijl houdt zich ver van het expliciet infantiele. Daardoor schemert door de kinderpersoonages al de volwassene die zij later zullen worden.

Via de kinderen krijgen we ook impliciet een blik op het volwassen geweld waaraan ze elke dag worden blootgesteld. Het gepeste jongetje Donald

Duck wordt door zijn moeder geslagen; jongens spelen gevechtspiloot of parachutist; de meisjes mishandelen hun babypop. In die zin houdt *Blue-remembered hills* een spiegel op van een gewelddadige maatschappij, die niet anders kan voortbrengen dan gewelddadige jongvolwassenen.

Ondanks de vrij expliciete thematiek is *Blue-remembered hills* toch een zeer lichte voorstelling. De humor van het kinderspel werkt goed in de theaterzaal, en de natuurlijke speelstijl van de acteurs maakt dat je al heel gauw de premisse van de volwassen kinderen aanvaardt. Hun samenspel werkt bij momenten bijzonder aanstekelijk. Bijvoorbeeld bij de discussie of ze de dode eekhoorn nu wel of niet de staart zullen uitdraaien.

Tegelijk mist de tekst diepgang, waardoor de voorstelling anekdotisch blijft. Ondanks de vele referenties naar een groter verhaal en de wereld die de kinderen omringt, heeft het verhaal niet zo veel om het lijf. Daardoor bijt het verlies van de onschuld aan het einde niet half zo hard, als het gedicht van Housman waarmee de voorstelling aanvat.

Elke Van Campenhout